

Η αδύνατη εξίσωση

» Από την επομένη της πρόσφατης εκλογικής ήττας της, η κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου επιχειρεί να εξωρτήσει τη σκληρή μνημονιακή πολιτική. Υποστηρίζει ότι μπορούν να «διορθωθούν» πλευρές του Μνημονίου, ώστε να δοθεί προτεραιότητα στον άνθρωπο κ.λπ. κ.λπ. Ο νέος υπουργός Οικονομικών, ωστόσο, ξεκαθάρισε ότι θα κινηθεί στη γραμμή Στουρνάρα. Και στην πρώτη επαφή του με το Eurogroup εισέπραξε αυστηρές πιέσεις... «μετ'επαίνων»! Οι πιστωτές περιμένουν να συνεχιστεί πιο εντατικά, δηλαδή χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η αντοχή της κοινωνίας, το πρόγραμμα των διαρθρωτικών αλλαγών. Κι όταν λένε διαρθρωτικές αλλαγές, εννοούν περαιτέρω διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και εγκατάλειψη της αρχής της κοινωνικής αναδιανομής, ώστε οι συντάξεις να μετατραπούν σε επιδόματα φιλανθρωπίας. Ακόμη, πιέζουν για την ουσιαστική κατάργηση της κρατικής χρηματοδότησης των κομμάτων, προσχωρώντας στον αντικομματικό - αντικοινοβουλευτικό λαϊκισμό, με στόχο να νομιμοποιηθεί η ανοικτή εξάρτηση των κομμάτων από τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα.

Με τέτοιες «διαρθρωτικές αλλαγές» αποδιαρθρώνεται ό,τι απέμεινε από το κράτος πρόνοιας, αλλά και βασικές πρόνοιες για τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Επιπλέον οι «διαρθρωτικές αλλαγές» ταυτίζονται με την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας, καθώς οι όποιες «επενδύσεις» συνδέονται άμεσα με το γενικό ξεπούλημα. Και μέσα απ' αυτή τη διαδικασία αμφισβητούνται ζωτικά κοινωνικά δικαιώματα, που ανάγονται στη σφαίρα των δημοσίων αγαθών, των οποίων η ιδιωτικοποίηση απειλεί την ποιότητα ζωής, ακόμη και την ίδια την επιβίωση των απλών ανθρώπων. Το άμεσο μέλλον εκατομμυρίων πολιτών διαγράφεται σκοτεινό. Χωρίς δουλειά, χωρίς ασφάλιση, χωρίς θέρμανση, χωρίς ισότιμη πρόσβαση στο σχολείο, χωρίς νερό...

Μέσα στο ασφυκτικό πρόγραμμα της λιτότητας δεν μπορεί να υπάρξουν σοβαρά «κοινωνικά ισοδύναμα». Το απαγορεύει ο δογματισμός της δημοσιονομικής πειθαρχίας. Το εμποδίζει η λεηλασία της δημόσιας περιουσίας. Το υπονομεύει η εκμεταλλευτική αντίληψη περί της ανταγωνιστικότητας. Απομένουν, βεβαίως, τα ψίχουλα του «κοινωνικού μερίσματος». Αλλά με ποιο θαύμα μπορεί να τραφούν τα εκατομμύρια πολίτες από λίγα ψίχουλα;

Στη θεατρική κίνηση του κυβερνητικού θιάσου παρατηρούμε τις σκιές των υπουργών να ερίζουν για θέματα που η επίλυσή τους προσκρούει στην έγκριση της τρόικας. Μνημόνιο και ανθρώπινο πρόσωπο είναι έννοιες ασύμβατες. Πρόκειται για αδύνατη εξίσωση, που κατασκευάζεται με προφανή σκοπιμοθηρία, αλλά, από ένα σημείο και πέρα, θα λειτουργήσει αποσταθεροποιητικά για την ήδη χαλαρή κυβερνητική συνοχή. Όλοι οι υπουργοί θα ήθελαν να παίξουν τον ρόλο του «καλού», αλλά, για να υπάρχει «καλός», πρέπει να υφίσταται αντιστικτικά ο «κακός».

Η κυβέρνηση προνοεί ώστε να περάσει το καλοκαίρι χωρίς πολιτικό ατύχημα. Εκλείσει τη Βουλή για να αποφύγει τη συζήτηση για τα σκάνδαλα, αλλά και για να παραπέμψει στα θερινά τμήματα, με τις στημένες συνθέσεις, την ψήφιση των δώδεκα προαπαιτουμένων για τις δύο δόσεις. Προετοιμάζει πολιτικά το έδαφος για την έναρξη της συζήτησης περί του χρέους. Ελπίζει σε κάποιο νεύμα της Μέρκελ, ώστε να δημιουργήσει μια νέα εκδοχή του success story και να επιτύχει την πλαστή προεδρική πλειοψηφία των 180 Βουλευτών. Προφανώς σχεδιάζει επί χάρτου, αδυνατώντας να προβλέψει τη δυναμική των αποτελεσμάτων των ευρωεκλογών και τις επιπτώσεις από την πιεστική επιδείνωση των λαϊκών προβλημάτων.